

NEW ADULT

COSMOPOLIS

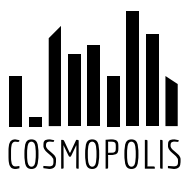

TRINÁSTE
ZNAMENIE

VLCI ZVEROKRUHU

AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLEROV

ELIZABETH BRIGGS

ELIZABETH BRIGGS

TRINÁSTE
ZNAMENIE

VLCI ZVEROKRUHU

PRVÁ KAPITOLA

MÔJ OSUD bol vždy spojený s hviezdami, nenarodila som sa však pod tými šťastnými. Ako vyvrhel svorky Raka som to pochopila veľmi skoro.

Prsty sa mi zabárali do chladného piesku a na bosých nohách som cítila more, vrhajúce sa ku mne ako dychtivé šteňa, ktoré túži po pozornosti. Zadívala som sa ponad vodu. Obraz, ktorý sa mi naskytol, aj keď nepochybne pekný, ma nenadchýnal tak ako ostatných. Všetci členovia svorky tvrdili, že pri pohľade na more cítia volanie, ako keby sa v nich niečo prebudilo. Ja som v tom však videla len príležitosť urobiť peknú fotografiu. Mohla som ich spraviť tucet, no aj tak sa mi nikdy nepodarilo zachytiť to, o čom hovorili.

Mojou jedinou nádejou bola blížiaci sa Slávnosť splynutia, na ktorej mali konečne odomknúť môjho vlka. Možno by som zapadla lepšie, ak by som cítila rovnaké spojenie s morom ako zvyšok svorky. Momentálne som si medzi nimi pripadala skôr ako cudzinec. A niekedy dokonca ako ich nepriateľ.

Potlačila som nepríjemné pocity a nedovolila osamelosti,

aby ma pohltila. Namiesto toho som zamerala pozornosť na tmavý oceán, snažiac sa o perfektný záber. Mesiak sa dotýkal vodnej línie a jeho žiara vytvárala odlesky, ktoré sa pri každom odlive vln menili. Bolo to naozaj upokojujúce. More vo mne síce nevyvolávalo žiadne hlbšie pocity, no mesiac ma priam priťahoval. Práve preto som si bola istá, že do svorky Raka patrím, aj keď ostatní by so mnou nesúhlasili. Pre mňa to bol dôkaz toho, že sa mýlia.

Zodvihla som fotoaparát so zámerom urobiť zopár záberov pred tým, než sa mesiac presunie vyššie. Mala by som byť doma a baliť si veci na Slávnosť, no namiesto toho som bola tu a fotila. Pravdou je, že by som využila akúkoľvek zámienku, aby som mohla odísť aspoň na chvíľu vypadnúť.

Pred každým cvaknutím som zadržala dych. Chcela som, aby boli fotky dokonale ostré. Pre istotu som urobila ešte jeden rovnaký záber a až potom som si na malej obrazovke prezrela výsledok. Skôr než som stihla zábery porovnať, vyrušil ma šuchot prichádzajúci z neďalekých kríkov. Otočila som sa, aby som zistila, čo bolo zdrojom nečakaného zvuku. Na moment sa nedialo nič, preto som usúdila, že to muselo byť len nejaké zviera.

Vtom sa z krovia vynoril tmavý tieň a donútil ma o krok ustúpiť. Blížil sa ku mne obrovský sivý vlk a o chvíľu sa k nemu pridali ďalší traja. *Dočerta*. Na útek bolo už neskoro a okrem toho som bola bosá. Nemala som problém behať bez topánok po piesku, to isté sa však nedalo povedať o ostrých skalách nado mnou. Ak som sa chcela dostať do bezpečia, musela som im prejsť cez rozum.

Najprv ma všetci štyria obklúčili, akoby sa chystali loviť, až potom sa premenili do svojej ľudskej podoby. Ich vodca Brad

bol svalnatý a pôsobil hrozivo, nielen vo svojej vlčej podobe. Jeho modré oči a blond vlasy by možno pôsobili príťažlivo, keby nevyzeral, že sa každú chvíľu chystá s niekým pobiť. Jeho dvaja kumpáni, Owen a Chase, boli síce tiež bitkári, ale ani zďaleka nie takí pekní a tváre im zdobil úšklabok. Štvrtým členom partie bola Bradova družka Lori, ktorá sa od neho nepohla ani na krok. Po premene ostali všetci nahí, no nevyzerali, že by im to prekážalo, a hrdo vystavovali na obdiv svoj symbol Raka – znamenie zverokruhu našej svorky. Brad mal to svoje na hrudi a ostatní na ramenách. A potom som tu bola ja – nemala som žiadne.

„Ayla,“ zavrčal Brad. „Prečo sa tu potuluješ takto sama?“

Prešla mnou vlna úzkosti. Neboli sme priatelia a Brad by sa so mnou nikdy nezhováral len tak, pre nič, za nič. Vždy sa na mňa pozeral zvrchu, keďže bol synom bety. Technicky som v našej hierarchii bola vyššie ako on, ale to nikoho nezaujímalo.

Lori sa zachichotala a pohodila blond vlasmi s jahodovým odtieňom. Stála pri Bradovi a majetnícky mu zvierala rameno. Owen a Chase na mňa upierali pohľady a ja som sa zatiaľ snažila vymyslieť, ako sa odtiaľ dostanem. Všetci patrili medzi synov alebo dcéry najvplyvnejších členov svorky Raka. Ja jediná som medzi nich nebola pozvaná, hoci som mala stáť na čele ich skupiny, keďže som bola dcérou alfy. To, že mi v žilách kolovala ľudská krv, zo mňa však robilo vyhnanca.

„Na niečo som sa ťa pýtal, čokel,“ zavrčal Brad a kopol mojím smerom piesok.

Potichu som zahrešila a dvihla foťák vyššie, aby sa mi do objektívu nedostala špina. Wesley mi ho kúpil pri poslednej návšteve a nedopustím, aby mi ho títo idioti pokazili.

„Prepáč,“ odvetila som. „Myslela som si, že je to rečnícka otázka. Každý, kto má dve zdravé oči a aspoň dve funkčné mozgové bunky, vidí, čo robím. No tebe jedno z toho zjavne chýba. Len stále neviem ktoré.“

Pohol sa tak rýchlo, že som nestihla ani zareagovať. Narazil do mňa a ja som tvrdo dopadla na zem, pričom väčšiu časť škody si odniesol môj lakeť, pretože som sa snažila uchrániť fotoaparát. *Presne pre toto mi Mira vždy prízvukuje, aby som držala jazyk za zubami*, pomyslela som si. Pokúšala som sa odkotúľať do bezpečia, namiesto toho som sa však ocitla priamo pri Chaseovej nohe. Doriti. Kopol ma do brucha a ja som sa pri návale bolesti inštinktívne schúlila.

„Kde máš svoj račí pancier?“ opýtal sa ma Chase a znova do mňa kopol. „Aha, jasné, žiaden nemáš.“

Zalapala som po dychu a snažila sa do pľúc nasáť vzduch. „Ďakujem za pripomenutie, kretén,“ podarilo sa mi zasyčať.

Keď ma zasa kopol, schúlila som sa ešte viac, usilujúc sa ochrániť fotoaparát a najcitlivejšie miesta na svojom tele. Ostatní sa k nemu pridali. Začala som zuby a prijala bitku. Neboľo to pre mňa nič nové ani nič horšie ako bitky, ktoré som už zažila. Zavrela som oči a snažila sa pomaly rozdýchať bolesť. Čoskoro sa to skončí. Bez ohľadu na to, ako veľmi ma nenávidia, nezabijú ma. Ešte stále som bola členom svorky, v dobrom aj v zlom.

Môj plán v pokoji prečkať bitku sa však rozpadol v momente, keď mi jeden z nich vytrhol z rúk fotoaparát. Otvorila som oči, s námahou sa vyškriabala na nohy, odstrčila Chasea a Owena a uvidela Lori, ako mi ním vyzývavo máva pred nosom.

„Rada fotíš, však, čoklík?“ opýtala sa ma.

„Nie!“ vykrikla som, natáhujúc sa za foťákom, zatiaľ čo ona odskočila z môjho dosahu. „Je mi jedno, čo urobíte so mnou, ale toto mi vráť.“

Lori ho hodila do piesku. „Nemyslím si. Šteňa sa musí načiť, kde je jeho miesto, a to raz a navždy.“

Brad ma zasypal údermi od chrbta, ktoré ma poslali na kolená. Mohla som sa len prizerať, ako Lori svojou nadľudskou silou dupe po foťáku. Zvuk toho, ako sa plastové a sklenené časti prístroja lámu, bol horší ako ozvena pästí, ktoré dopadali na moje telo.

Niečo vo mne sa zlomilo. Ten fotoaparát bol mojím jediným spojením s vonkajším svetom, miestom, kde ma nikto nesúdil pre moju zmiešanú krv alebo pre to, že som sa narodila pod zlými hviezdami. Bola to jediná vec, ktorá mi prinášala radosť a aspoň pocit slobody.

Zavrčala som a vycerila na nich zuby, pripravená bojovať. Museli vycítiť zmenu v mojom správaní, pretože ustúpili a zaujali obrannú pozíciu. Určite by som ich všetkých neporazila. Dočerta, bez račieho panciera, ktorý mali oni, by som bola rada, keby som zložila aspoň jedného z nich, ale vrel vo mne hnev. Neodkráčam odtiaľ iba tak, akoby sa nič nestalo. Prebudilo sa vo mne niečo temné, divoké a nebezpečné. Tie pocity vyplávali na povrch a priam žiadali, aby som ich vypustila. Túto moc som cítila už aj predtým, ale vždy bola mimo môjho dosahu. Možno teraz nastal čas načrieť do nej. Vzduch bol pre-siaknutý napätím, ktoré medzi nami iskrilo. Stačil jeden okamih a príde výbuch.

„Hej!“ ozval sa z diaľky výkrik, ktorý nás rozptýlil.

Lori, s nohou ešte stále položenou na pozostatkoch môjho

fotoaparátu, sa otočila a niečo nezrozumiteľné zavrčala. Bežala k nám moja najlepšia kamarátka Mira a jej dlhé čierne vlasy za ňou viali ako závoj. Mala na sebe len bikiny a vyzeralo to tak, že si bola práve zaplávať. *To nemyslí vážne*. Nemohla som si pomôcť, vedela som, ako miluje plávanie, *ale teraz?* Mala by sa pripravovať na Slávnosť.

„Čo sa to tu, doriti, deje?“ osopila sa na nich Mira a postavila sa vedľa mňa. Oči nespúšťala z ostatných vlkov, ale ja som vedela, že otázku smerovala na mňa.

„Nemiešaj sa do toho, Aquino,“ zavrčal Brad. „Ak vieš, čo je pre teba dobré, budeš sa radšej starať o seba. Iba dávame tejto čubke lekciu, o ktorú si prosí už od narodenia.“

„V žiadnom prípade,“ odvrkla Mira. Tvrdohlavá, verná Mira. Nikdy nevedela vycúvať z boja a už vôbec nie, keď som bola do toho zapletená ja. Stála po mojom boku, aj keď nesúhlasila s tým, prečo bojujeme.

Nemala som jej čo vyčítať, pre Miru by som kedykoľvek urobila to isté, no aj tak sem nemala chodiť. Bol to môj boj a ona si mohla narobiť vážne problémy, ak by sa postavila proti synovi bety. Alfa ju už raz potrestal, nepotrebovala zbierať ďalšie čierne body.

„Mira,“ oslovila som ju potichu. Mykla sa, preto som vedela, že ma počuje, ale neotočila sa. „Nechaj to tak,“ pokračovala som, aj keď mi bolo jasné, že ma nebude počúvať. „Prosím.“

„Ak máš problém s Aylou, máš problém aj so mnou,“ povedala Mira a zaujala obranný postoj. Vyzeralo to tak, že sa naozaj nechystá odísť. Povzdychla som si a so zdvihnutými pästami nasledovala jej príklad.

Brad medzi nami chvíľu preskakoval pohľadom a potom sa

rozosmial. „Ani jedna z vás by nemala šancu. Neviete sa ešte ani premeniť.“

„To je pravda, ale aj tak by sme vám nakopali zadky,“ odvetila som mu s divokým výrazom na tvári, snažiac sa nedať najavo bolesť. Potom som skĺzla pohľadom nižšie. „Stavím sa, že aspoň jednej z nás by sa podarilo trafiť ťa kolenom do gulí. Priam si to žiadajú.“

Brad na mňa zavrčal a na rukách mu vyrástli pazúry. *Sku-točne?* Mira mi venovala pohľad a ja som len pokrčila plecami. Pokiaľ išlo o podrezaný jazyk, nebola odo mňa o nič lepšia.

Zagúľala očami, ale potom sa obrátila späť a dodala: „Naozaj to chceš riskovať večer pred Slávnosťou?“

Lori ešte párkrát dupla po mojom foťáku a potom sa otočila k Bradovi. „Nestojí za to,“ zašepkala, ale dosť hlasno, aby som ju počula. „Myslím, že to pochopila.“

Brad nám venoval ešte jeden nevraživý pohľad a až potom sa pozrel na Lori. „Máš pravdu. Nebudeme na ňu plytvať čas ani energiu. Pri všetkom šťastí bude už zajtra problémom niekoho iného.“

Premeniť sa späť na vlka a ostatní ho napodobnili. Spoločne sa rozbehli ku skalám a zmizli v kríkoch. Ako mávnutím čarovného prútika sa stratilo s nimi aj všetko napätie a ja som si uvedomila, že mi celé telo pulzuje bolesťou. Fotoaparát ostal ležať rozbitý na zemi, ako jediná pamiatka na môj podrezaný jazyk. Zvesila som plecia a hneď nato ma zradili aj kolená. Klesla som do piesku, aby som preskúmala rozbité kusky, ale nebolo tam nič, čo by sa dalo zachrániť. Snažila som sa potlačiť slzy hnevu, kým sa mi zvyšky fotoaparátu kĺzali pomedzi prsty. Mira si čupla vedľa mňa a ruku mi položila na rameno. „Preboha,“

zamrmlala, prezerajúc si modriny, ktoré sa mi pomaly začali objavovať na rukách. „Čo si im povedala tentoraz?“

„Objavili sa tu z ničoho nič,“ odpovedala som. „Našli by si na to dôvod, aj keby som bola na nich milá.“

„Možno keby si ich neprovokovala, prestali by si ťa všímať,“ stála si za svojím Mira. „Nikdy ma nepočúvaš.“ Pomohla mi na nohy, stále ma držiac za rameno. Snažila som sa chytiť dych a nespadnúť.

„Nemôžem si pomôcť.“ Chcela som pozbierať rozbité kúsky fotoaparátu, ale na čo by to bolo dobré? Nedal sa zachrániť, Lori sa na ňom poriadne vyšantila. „Počula si ich? Tie hlúposti, ktoré hovoria, si pýtajú sprostú odpoveď.“

„Nemali by sa s tebou takto rozprávať, si predsa dcérou alfy. Mali by ťa rešpektovať.“

„Jasné, už to vidím. Poznáš predsa môjho otca, je ešte horší,“ odvrkla som a prezrela si ruky. Nové modriny podfarbili tie vyblednuté, ktoré mi urobil alfa. Odkedy si pamätám, od otca som mávala modriny vždy a všade, okrem tváre. Mal predsa svoju povest' a mlátenie vlastnej dcéry by sa nehodilo k jeho obrázku dokonalého a veľkorysého vodcu svorky, ktorý tak starostlivo maľoval. Všetci však vedeli, že sa ku mne správa ako k vyvrheľovi a vôbec mu neprekáža, keď sa ku mne ľudia ako Brad správajú rovnako. Miru to štvalo, ale ja som už dávno prijala fakt, že nikdy nebudem taká dcéra, akú by si želal. Taký bol môj údel a ja som s tým musela žiť.

Bolo mi jasné, prečo ma bije, aj keď to nedávalo žiaden zmysel. *Ja* som sa na svet nepýtala a neželala som si ani to, aby som bola polovičný človek, ale otec ma za to aj tak rád trestal. Hneval sa, že sa zaplietol s mojou matkou, a aj keď som na tom

neniesla žiadnu vinu, zlosť si vybíjal na mne. Moje narodeniny neboli v júni ani v júli, nenosila som žiaden znak zverokruhu a nedostatok mojich schopností, ktorými sa iní členovia svorky mohli pochváliť – to všetko mu neustále pripomínalo, akú urobil chybu a nenávidel ma za to ešte viac.

Jeho družke Jackie prekázali ešte aj moje ryšavé vlasy. Zamyslene som si okolo prsta obmotala jeden z prameňov pohojdávajúcich sa vo vetre. Farba mojich vlasov ma odlišovala od ostatných členov rodiny a otcovi slúžila ako pripomienka toho, akú chybu urobil, keď nabúchal ľudskú ženu. Raz, keď mi jazyk v hneve predbehol rozum, som mu to aj povedala, ale nezískala som tým nič viac ako facku od Jackie.

Mira sa stále sústredila na moje modriny, prezerajúc si ich ako starostlivá matka, ktorú som nikdy nemala. „Do Slávnosti by mali trocha vyblednúť,“ zhodnotila. „Máš šťastie, že som sa rozhodla ísť si zaplávať, kým odídeme. Ktovie, čo by sa bolo stalo, ak by na teba mali viac času.“

„Nezáleží na tom,“ odvetila som jej, krčiac plecami, a vybrala sa na miesto, kde som nechala svoju mikinu a topánky. „Modriny len dokazujú, že nepatrím medzi Rakov. Ak by som sem patrila, vedela by som sa ubrániť svojím pancierom.“ Vytvoriť si na tele ochranný pancier raka bola jedna zo špeciálnych schopností, ktorými sa mohli všetci členovia svorky pýšiť od narodenia. Všetci okrem mňa. „Keď sa budem vedieť konečne premeniť, aspoň sa rýchlejšie uzdravím,“ vzdychla som.

„Po Slávnosti sa toho veľa zmení,“ pripomenula mi jemne Mira.

Dvakrát ročne, vždy počas zimného a letného slnovratu, sa konala Slávnosť splynutia, na ktorej sa zúčastnilo všetkých

dvanásť svoriek zverokruhu, aby okrem iného prediskutovali problémy, uznali nových vodcov a požehnali novonarodené bábätká. Teraz, deň pred začiatkom sezóny Raka, mal nastať letný slnovrat a slávnosť bola naplánovaná v Montane, čo bolo teritórium Slnečných čarodejníc.

Ja a Mira sme mali dvadsaťdva rokov, čo znamenalo, že dostaneme možnosť prvýkrát sa premeniť a na tejto slávnosti sme boli jediné zo svorky Raka, ktoré podstúpia tento rituál. Všetkým ostatným sa táto možnosť naskytla už počas zimného slnovratu. Samozrejme, až na mňa, pretože som sa narodila v marci, čo bol len ďalší znak toho, že sem nepatrím.

Mira na druhej strane musí čakať za trest. Môj otec ju donútil odložiť premenu o šesť mesiacov len preto, lebo jej otec si dovoľil protirečiť mu. Vôbec sa jej to netýkalo, otec však dobre vedel, že ak ju takto potrestá, zasiahne to celú rodinu. Nebolo to fér, ale bol to presne otcov štýl. Keď vydá rozkaz alfy, musíme ho počúvať.

Jednou z ďalších udalostí na Slávnosti bol takzvaný párovací rituál, na ktorom každý člen, ktorý už bol schopný premeny, dostal možnosť spoznať svojho druhu alebo družku, ktorú mu vybral osud. Nepredstaviteľne som dúfala, že ak mám druhu, bude to niekto z inej svorky. Urobila by som takmer všetko preto, aby som sa od otca a zvyšku jeho svorky dostala čo najďalej.

„Dúfam, že nám osud prideli druhov rovnakého znenia,“ poznamenala Mira, akoby mi čítala myšlienky. Hovorila to tak často, že ma to neprekvapilo. Moja jediná odpoveď bolo súhlasné zamrmlanie. Pravdaže, chcela som ostať pri nej, ale ak by bol jej druh zo svorky Raka a môj nie, nebola by som z toho taká zničená. Dostať sa odtiaľto bolo mojou prioritou.

Zároveň to bola jediná vec, na ktorej sme sa s otcom zhodli. Chcel, aby som odtiaľto zmizla rovnako veľmi, ako som ja chcela vypadnúť. „Dúfam, že budeš konečne problémom niekoho iného,“ začal mi pravidelne vraviť od mojich dvadsiatych druhých narodenín.

Myšlienky na otca mi pokazili náladu. Musím sa vrátiť ešte predtým, než po mňa niekoho pošle. Obrátila som sa k Mire a snažila sa vyčariť na tvári povzbudivý úsmev. „Čokoľvek sa na Slávnosti stane, navždy ostaneme priateľky a udržíme si kontakt.“

Mira šťastne prikývla a chytila ma za ruku, ťahajúc ma z pláže. Viem, že to myslí dobre, ale tiež si uvedomujem, že keď si nájde druhu a usadí sa, zmení sa toho veľa. Vždy je to tak. Časom by sme sa od seba odlúčili, aj keby sme ostali v rovnakej svorke.

Tieto myšlienky vo mne vyvolali pocit nespravodlivosti. Obzrela som sa späť na oceán a rozhrabaný piesok, na ktorom sa odohrala bitka s Bradom. *Nájdem niekedy miesto, kam budem skutočne patriť?*

DRUHÁ KAPITOLA

NAPCHALA som do tašky posledné kusy oblečenia, ktoré som potrebovala na Slávnosť, a zazipsovala ju. Rozhliadla som sa po izbe, aby som sa uistila, že som na nič nezabudla. Nemala som veľa vecí, pretože som sa obávala, že čokoľvek cenné by mi otec rozmlátil počas jedného z jeho záchvatov zlosti. Okrem toho som všetko, čo bolo pre mňa najdôležitejšie, teda moje fotografie, mala uložené na online úložisku alebo v telefóne. Aj tak bolo celkom smutné, že som na zabalenie všetkého svojho majetku nepotrebovala viac ako jednu tašku.

Zo zamyslenia ma vytrhlo klopanie na dvere. Ovládla ma panika a rýchlo som schytila batožinu, pripravená vyraziť hneď, ako sa otvoria.

„Ayla?“

Pri zvuku jeho hlasu som sa uvoľnila a usmiala. Môj brat Wesley bol jediným členom rodiny, ktorý by mi nikdy neublížil. „Poď ďalej.“

Vstúpil do izby a vyškieral sa na mňa rovnako, ako keď bol malý chlapec. Bol o štyri roky starší a vždy mi pripadal oveľa

väčší, dokonca aj predtým, než sa v puberte vytiahol a nabral svaly. Pred pár mesiacmi sa presťahoval do vlastného bytu a ja som mala pocit, že ho už vôbec nevidám, aj keď nás často navštevoval. Vďaka nemu bolo moje detstvo znesiteľnejšie a okrem Miry bol asi jediným členom svorky, ktorému na mne záležalo.

„Wesley!“ zvolala som a vrhla sa mu do náručia. Pevne ma objal, možno až príliš, preto som sa prudko nadýchla.

Zamračene sa odo mňa odtiahol. „Zase ťa niekto zbil.“ Svoj pohľad obrátil k dverám. Nenávidel, ako sa ku mne otec správal, a vždy sa mi to snažil vynahradiť tým, že bol ku mne o to milší. Takmer to stačilo.

„Nie je to také strašné,“ odpovedala som mu, poťahujúc za ramienka na batohu. Moje knihy o cestovaní a fotografovaní stále ležali vedľa neho. Váhala som, či si ich zbalíť, alebo nie. Boli by zbytočnou záťažou, ak by som náhodou musela dlho kráčať, ale teraz, keď prišiel Wesley, som vedela, že ich tu nemôžem nechať. Nebola iná možnosť.

Fotografovanie bola vždy moja vášeň. Milovala som zachytávať krásne momenty do jedného obrázka a prezentovať svet tak, ako ho vidím ja. Wesley ma v tom podporoval. Otec mi vždy dával jednoznačne najavo, že som vyvrhel, hlavne v jeho dome. Bol to úspešný rok, keď mi kúpil aspoň nejaké oblečenie, a keď som prestala rásť, niekedy ani to. Nútil ma nosiť ho, aj keď sa mi už páralo alebo malo viditeľné diery. Jedla som dostávala len toľko, aby som prežila, a okrem toho mi neboli dopriate žiadne iné vymoženosti, ktoré moji rovesníci považovali za samozrejmú. Nemala som telefón ani notebook, dokonca ani keď som ich potrebovala kvôli škole.

V momente, keď som oslávila šestnásť narodeniny, ma

začal nútiť pracovať v miestnych potravinách a celú svoju výplatu si nechával posielat' na jeho účet. Tvrdil, že je to cena za to, že ma musí znášať. Vzhľadom na to, že bol alfa a zároveň môj otec, som s tým nemohla nič urobiť. Bol najvyššou autoritou, preto som mu nemohla klamať ani robiť veci poza jeho chrbát. Stačilo, aby použil svoj alfa príkaz, jedinečnú schopnosť, ktorou oplývali všetci vodcovia svoriek, a každý sa mu musel podriaďiť. Každý vrátane mňa.

Wesley bol jediný, kto mi kupoval darčeky. Keď som v detstve prejavila záujem o fotografovanie, prepašoval mi knihy na túto tému. Všetky som zhltnúť do poslednej bodky a on často odnášal tie staré a nosil mi nové, keďže príliš veľa kníh v mojej izbe by mohlo pritiahnúť otcovu pozornosť. No tie, ktoré sa mi naozaj páčili, som si mohla nechať. Raz dokonca predstieral, že si rozbil telefón, aby mi ho mohol potom darovať, a keď som mu spomenula, že by som sa rada zapísala na miestnu vysokú školu, kúpil mi foťák a povedal: „Tak to urob.“

Len vďaka nemu som tam mohla študovať a získať titul. Presvedčil otca, že by to pre rodinu nevyzeralo dobre, ak by dcéra alfy nechodila do školy, a tak mi tam dovolil ísť. Donekonečna som musela počúvať, ako na moje vzdelanie len plytvá peniazmi, ale stálo to za to. Prstami som jemne prešla po obálke jednej z kníh a Wesley sa usmial pri spomienke na to, ako mi ich tajne pašoval.

„Foťák už máš zbalený?“ opýtal sa.

„Rozbil sa mi,“ odpovedala som mu, pozerajúc do zeme. Naplnil ma smútok. Keby som tak raz vedela držať jazyk za zubami, možno by som ho stále mala. Potlačila som svoje emócie. Nechcela som, aby niekto, vrátane Wesleyho, videl, ako veľmi

sa ma Bradovo správanie, ako aj správanie všetkých ostatných dotklo. Usmiala som sa na neho a snažila sa, aby to vyzeralo presvedčivo. „Aspoň ho už nepotrebujem do školy. Stále môžem používať foťák v telefóne, aj keď je už starší.“

„Tebe by nikdy len tak nespadol,“ zamračil sa Wesley. „Kto ti ho rozbil?“

„Nikto,“ pokrčila som plecami. Pokúšala som sa to uhrať predstieraným nezájmom, ale Wesley vždy vedel, kedy klamem.

„Viem, že mi to neprezradíš,“ povedal nakoniec a ja som si vydýchla. Nechcela som si vymýšľať ďalšie lži, predsa len bolo skoro ráno a ja som sa ešte poriadne neprebrala. „Keď sa ja stanem alfou svorky Raka, veľa vecí sa zmení. K lepšiemu, to ti sľubujem.“

Vzdychla som si a pokrútila hlavou. „Rada by som tomu verila.“ Napchala som knihy do tašky a znova ju zazipsovala. „Ktovie, kedy k tomu dôjde.“

Všetku nádej som teraz vkladala do toho, že si na Slávnosti nájdem druha. Ak to bude niekto z inej svorky, budem môcť opustiť teritórium Rakov, ale aj keby to bol niekto od nás, aspoň sa už nikdy nemusím vrátiť do tohto domu.

Zazubila som sa na Wesleyho. „Počuj, ak si nájdem druha v inej svorke, možno si budem môcť kúpiť telefón a budeme si volať. No nový, nie takýto rozbitý.“

Wesley sa rozosmial, aj keď to znelo trochu silene. Vedela som, že by chcel, aby som tu ostala, ale on tomu nerozumel. Nezáležalo na tom, ako dobre sa ku mne správal on, keď sa všetci ostatní celý čas správali ako kreténi.

„Dohodnuté.“ Na chvíľu stíchol a prehrabol si lesklé hnedé